

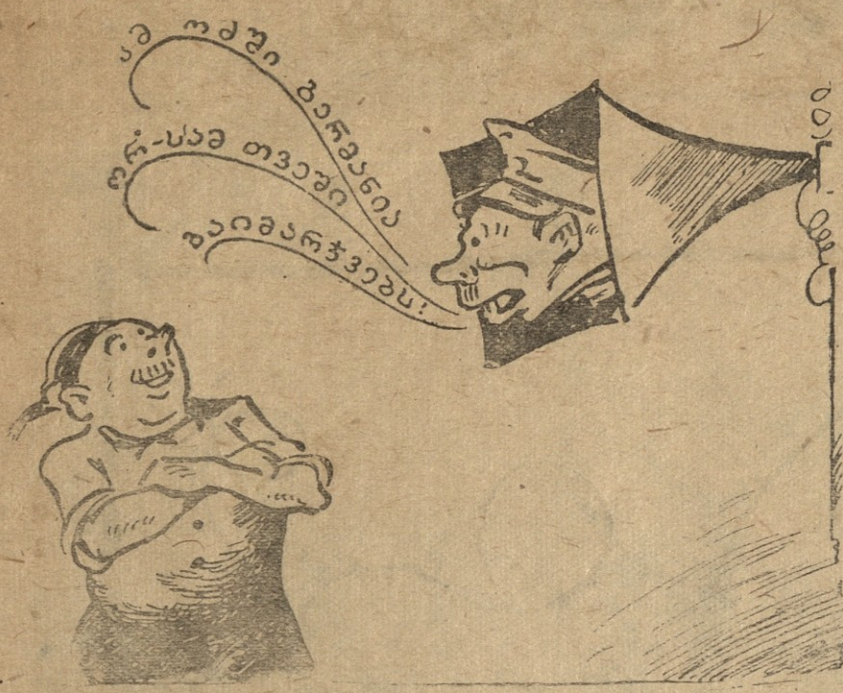
1945

№ 2. 1945 წ.
ბაგოტების წელი XXII.
ფასი 2 მან.

დიალოგი

თბილისი
გაომცემლობა
„კომუნისტური“
ბიზნეს-საბჭო

ეს იყო ღიტმარი...

ახ, ეს ღიტმარია!..

არჩული დიალოგი ტალაფონით

უკანასკნელ ბნელის შემდეგ, კომპარით და ცოფით სახე „ფურერის“ კატაკომბის ლაზარეთში მოათავსეს. ჯერ ბოლოვდა გაქცევაზე, ხოლო შემდეგ, ბანგანასგამი ძილს მიეცა და უძრავად იდო ტახტზე ის დღე სამი. მეოთხე დღეს როგორც იყო გამოერკვა... მოიწურა კირის ოფლი და უმაღვე ტელეფონთან მიაშურა:

— „მთავარ შტაბთან შემაერთეთ!“ — კუშტად უთხრა მილში მსხენდს, —
 — „მზად გახლავთ?“ — ხმის კანკალით მოახსენეს.
 — შტაბი არის?
 — შტაბი გახლავთ!
 — შემიერთეთ მე ვარშავა!..
 ამ სიტყვებზე შტაბის კაცმა, ხმა უეცრად დაამუავა:
 — ვინ ხარ ბრძელო? — გეძინა თუ გხურს დაგვიცინო აქ გულშეაღად?
 ვერ გაიგე, რომ ვარშავის მოგვანატრეს სიანლოვეც, რომ ყუკოვის არმიებმა იგი უკან მოიტოვეს?..
 — დონერ ვეტერ! ეს რა მესმის? მამ ჩენტოხოვს შევიერთეთ!
 კვლავ მოესმა:
 — დღეს გიჟები გაგვიმრავლდნენ, ცვიცავ ღმერთებს! —
 ვიგინდარა სჩანხარ ვიდაც — ამ ბრძელო სიქმის მთხოვი, გულში ხომ არ გეძინა... სადღა არის ჩენტოხოვი?
 — ლოძთან მაინც შემაერთეთ, ლოძთან მაინც, — ოლონდ მაღლე!
 მაგრამ მყისვე უბასუნეს:
 — ვინ ხარ, ხომ არ შეიშალე?
 რაღა დროის ლოძი არის? ვინ ვალოძებს, გაკრაკოვებს?
 ვერ გაიგე, პოლონეთი ერთიანად რომ დავტოვეთ?..
 — მამ ტილზიტის შტაბი მომეც — დი ნახ ოხტენ, დი პრუსია!
 — რას მიშქარავ, ვერ გაიგე, რომ იქ უკვე დერ რუსია?..
 „ფურერი“ ქოჩორს იკლევს, თვალებს იფშენებს, შუბლს ისრესავს, ფიქრობს — ისევ ძილში არის, თუ ნამდვილად ესმის ესა?
 — „ო, მაინ გოტტ!“ — ყვირის იგი, — მდვიდავს! ვაი ასეთ ღვიძილს!
 თითქოს ვიდაც ქეჩოში მცემს, თითქოს ჩხვლეტა ვიგრძენ ღვიძილს!..
 კვლავ უყვირის ტელეფონში მთავარ შტაბის მორიგესა:
 — „ეს რა მესმია, ეს რა საჭავს, ვინ გაბედა, მითხარ ესა!
 პოლონეთი და პრუსია ნუ თუ მართლა გათავებს?
 — სიქვი ვინა ხარ?..
 — ფურერი...
 კაცი მილში, საპასუხოდ სიტყვებს თრთოლდით ახურდავებს:
 — ფურერი, ფურერი, რით ვუშველოთ ახლა თავებს?

ვარსაღანი

პატარა მოთხრობები უნაბლიე ალიაკაბა

გერმანიაში, ქანდაკებების ერთ-ერთ სახელოსნოში შევიდა ვიდაც მოქალაქე, გებელსის ბიუსტი აათვალიერ-ჩათვალიერა და იკითხა:

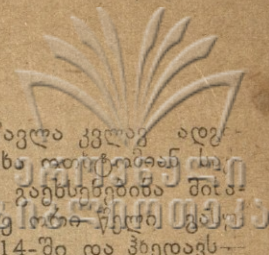
— რა ღირს გებელსი?
 — სამასი მარკა. — უბასუნა სახელოსნოს პატრონმა.
 — ძვირია. — სიქვა მოქალაქემ.
 — რას ბრძანებთ, ჩვენზე იათად საქონელს არცერთი სახელოსნო არ ყიდის.
 — ასე გგონიათ? გუშინ სამი ქანდაკება ვიყიდე, ჰიტლერში, ჰერინგში და ჰიმლერში ერთად სამასი მარკა მივეცი. აგერ ვიყიდე, ამ ქუჩის ბოლოში რომ სახელოსნოა.
 — იცი, ჩემო კარგო, — დამაჯერებელი ტონით სიქვა სახელოსნოს პატრონმა, — ეგ თქვენი ნაყიდი ქანდაკებები ცუდი მასალისგანაა გაკეთებული, ჰიტლერიც, ჰერინგიც და ჰიმლერიც სამ თვეში დაიშლებიან.
 — თქვენს გებელსსაც იგივე დაემართება! — მიუგო მოქალაქემ და გამოემშვიდობა.

განაჩენი

ბერლინის ახლოს მდებარე ერთ-ერთი სოფლის მცხოვრებ მათილდა გრებნერს მეწველი ძროხა ჰყავდა. ეს ძროხა განთქმული იყო თავისი წველადობით. პატრონი მას სახელად „გერმანიას“ ეძახდა.
 მათილდა გრებნერის ძროხას შეეჩვია მეზობლად მცხოვრები ჰანს კნისტი, შეიპარებოდა ხოლმე ბოსელში, მოწველიდა ძროხას და რძეს იპარავდა.
 მათილდამ პოლიციაში უჩივლა ჰანსს და დამნაშავე რომ უფრო მეტად დაესაჯათ, ასეთი მიზეზი მოიგონა:
 „გერმანია“, როგორც არჩული ჯიშის ძროხა, მინდოდა საჩუქრად გამეგზავნა ფიურერისათვის. ... რძისგან, რომელსაც ეს ძროხა იწველებოდა, ვაკეთებდი ერბოს და ვინახავდი ფიურერისათვის. ამ წმინდა განზრახვაში ხელს მიშლიდა ჩემი მეზობელი ჰანს კნისტი...“
 კნისტი გაასამართლეს. სასამართლომ ასეთი განაჩენი გამოიტანა:
 „მოქალაქე ჰანს კნისტს, რომელიც ეცილებოდა ფიურერს და ჩუმად სწველიდა გერმანიას, მიესაჯოს ათი წლით პატიმრობა“.

გ. ივანიშვილი

ზღაპარი, რომელიც კალიან ჰვავს სინამდვილას

ერთმა დაწესებულებამ, რომელსაც თუ ვნებავთ „საქმენჩვენ-გაერთიანებას“ დავარქმევთ, მიიღო ხეივნის ქუჩაზე № 14-ში მცხოვრების ვინმე მართა ამბაკოს ასული მახათაურის განცხადება.

განცხადების შინაარსი ძალიან მარტივი იყო.

„ვარ წითელფრთხილის ცოლი და მყავს ექვსი შვილი, ვცხოვრობ ერთ-ნახევარ სართულიან სახლში, რომელსაც ესაჭიროება კაპიტალური შეკეთება, გთხოვთ შეაკეთოთ“.

ეს განცხადება დირექტორმა დაუყოვნებლივ გადასცა მოადგილეს, მოადგილემ-მდივანს, მდივანმა-საქმეთამმართველს, ხოლო საქმეთამმართველმა-ინსპექტორს. უკანასკნელმა დაათვალიერა შესაკეთებელი ბინა და დახწერა დასკვნა, რომელიც წარუდგინა საქმეთამმართველს, საქმეთამმართველმა გადასცა მდივანს, მდივანმა-მოადგილეს, მოადგილემ დირექტორს. უკანასკნელმა წააწერა რეზოლუცია: „შეადგინეთ ხარჯთაღრიცხვა“.

ხარჯთაღრიცხვის შესადგენად საჭირო შეიქნა აღნიშნული განცხადების ხელახალი ტურნე დირექტორიდან ინსპექტორამდე და შემდეგ ინსპექტორიდან კვლავ დირექტორამდე. განცხადებას მიემართა რეზოლუციები, დასკვნები, წერილობითი მოსაზრებები, დადგენილებები, გაიზარდა და გაიბერა პაპკა, რომელშიც ჩაქერებული იყო განცხადება მართა ამბაკოს ასულისა.

ვინაიდან საითხი ასე სერიოზულა შეიქნა, მისი გადაწყვეტა უშუალოდ „საქმენჩვენგაერთიანებას“ უკვე აღარ შეეძლო და მთელი საქმე შესათანხმებლად გადაიზაგნა „თბილშენჩვენმშენის“ კანტორაში, ხოლო რადგან გადაზაგნის პროცესში საქმემ კვლავ განიცადა ტურნე ზემოაღნიშნული ნაცადი გზებით, ამიტომ იგი კვლავ გაიბერა და როგორც ასეთი, „თბილშენჩვენმშენის“ კანტორას უკვე აღარ შეეძლო რაიმე პრაქტიკული ღონისძიების მიღება „რესპუნჩვენჩვენმათი“ კანტორის დირექტორის დაუკითხავად.

ამასობაში გავიდა ერთი წელიწადი. „რესპუნჩვენჩვენმათი“ კანტორის დირექტორმა იფიქრა: აქ აღბად რაღაც გრანდიოზული მშენებლობის საკითხი და საქმე არც გადაუთავალიერებია, ისე დაუბრუნა „თბილშენჩვენმშენს“, „თბილშენჩვენმშენმა“ „საქმენჩვენგაერთიანებას“, სადაც ეს საქმე მიიღო უშუალოდ ინსპექტორმა, გადასცა საქმეთამმართველს, საქმეთამმართველმა მდივანს, მდივანმა-მოადგილეს, მოადგილემ-დირექტორს.

საქმე ისაა, რომ ძველი დირექტორი მოხსნილი იყო, ხოლო ახალმა-საქმის ვითარება არ იცოდა. ამიტომ პაპკა არცკი გაუხსნია, ისე წააწერა ფიცხელი რეზოლუცია: „საკითხის შესასწავლად ადგილობრივ“. საქმე დაუყოვნებლივ გადასცა მოადგილეს, მოადგილემ გადასცა მდივანს, მდივანმა-საქმეთამმართველს, ხოლო საქმეთამმართველმა-ინსპექტორს.

ინსპექტორმა გადასწყვიტა საკითხის შესწავლა კვლავ ადგილობრივ-თანხმად რეზოლუციისა. ძლივს მონახა ითქობის ქუჩაზე მართა ამბაკოს ასულის განცხადება, რათა გაეცნობინა მის მართი (დავიწყებოდა საწყალს მისამართი— „ქუჩა-წელი-ქუჩა-ლიყო“). მივიდა ინსპექტორი ხეივნის ქუჩაზე № 14-ში და ჰხედავს-ჰიი საოცრებამ! სადღაა მართა ამბაკოს-ასულის პატარა სახლი!.. თვალები კარგად მოიფუნებია, მიმოიხედა, მაგრამ საქმე არ გაქვთ? არის ჭადრის ხე, რომელიც მართას სახლის წინ იდგა, არის იგივე ტელეგრაფის ბოძი, ბოძთან გამაგრებული წყლების კიოსკი, კიოსკის პირდაპირ ისევ ის ფაჩურების შემკეთებელი სახელოსნო, მაგრამ არსად არის ერთნახევარსართულიანი სახლი, რომელშიც ცხოვრობდა მართა ამბაკოს-ასული.

ინსპექტორმა იქვე გადასწყვიტა დაეწერა დასკვნა, რათა წარედგინა „საქმენჩვენგაერთიანების“ საქმეთამმართველისათვის. საქმეთამმართველი გადასცემდა მდივანს, მდივანი-მოადგილეს, მოადგილე-დირექტორს. უკანასკნელი ბურთივით გადასცემდა უკანვე მოადგილეს და ჰერი ბიჭო-თვით „რესპუნჩვენჩვენმათის“ კანტორის დირექტორამდე!..

ის იყო ფანქარი და ქალაღი ამოიღო ინსპექტორმა და სურდა იქვე დაეწერა დასკვნა, რომ სწორედ ამ დროს მე-3 სართულიდან ვიღაც უცნობმა ქალმა გადმოიხედა და ჰკითხა:—ვის ეძებთ ამხანაგო.

ახივდა ზევით ინსპექტორმა და რას ჰხედავს! ჰხედავს მე-3 სართულიდან იცქირება მართა ამბაკოს-ასული მახათაური. ინსპექტორმა, როგორც ჰკვიანმა კაცმა, იგი მაშინვე იცნო.

ინსპექტორმა ისიც შეამჩნია, რომ მართას მკერდს რაღაც ორდენიც ამშვენებდა. გამოირკვა, რომ თურმე ფრონტიდან ჩამოსულიყო მსუბუქად დაჭრილი მართას მეუღლე სერუანტი პლატონ მახათაური. გამოარკვა ისიც, რომ მართას შეტანილი განცხადების განხილვამდე კიდევ ერთი პატარა მახათაური შეუმატებია თავისი მშვილისათვის. ინსპექტორი აღარც კი დაფიქრებულა, ისე მიხვდა თურა ორდენით იყო დაჯილდოებული მართა ამბაკოს-ასული.

ერთი თუ ორი თვის შემდეგ მართამ მიიღო პასუხი თავის განცხადებაზე: „ვინაიდან და როგორღაც თქვენი განცხადების საფუძველზე ხეივნის ქუჩაზე (№ 14 ში) მდგომიარე შესაკეთებელი ერთნახევარსართულიანი სახლის ადგილზე აშენებულია ახალი სამსართულიანი სახლი, სადაც თქვენ, როგორც ასეთს, ჩვენთან შემოსული ცნობების თანახმად, თურმე უკვე მივიღიათ სამოთახიანი ბინა იხილეთ ინსპექტორის დასკვნა), ამიტომ აღნიშნული ერთნახევარსართულიანი სახლის შეკეთებაზე უარი გეთქვათ“.

უჩინ-მაჩინე

მზაკაუსის „პენის ზყის ზღაპარი“ ახიღუკარე

ს. მიქელაძე

ბაჭყალიანი ია იოსე, ბაღუნიანი ანა იოსე

ეროვნული
კულტურითა

ტელეფონის ავტომატურად დღეების წესი

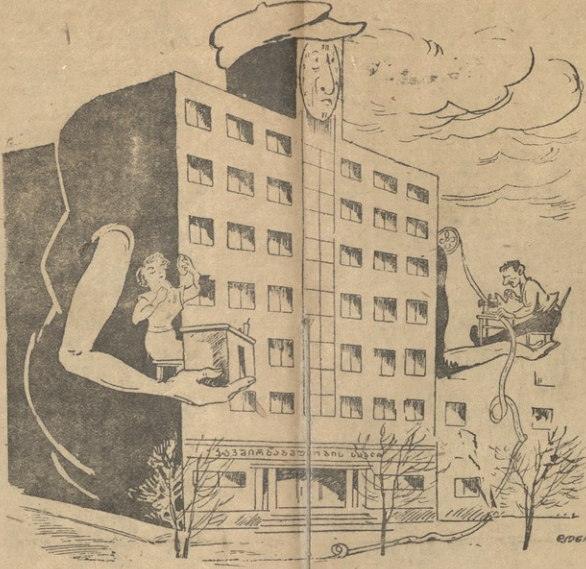
ჩვენი ტელეფონტყობა

ტელეფონი არსად არ წყვეტს მუშაობას. მუშაობს ჩვენი მხედველ, მანამაღვრამდე არც არაფერს ვერ გავაძეოთ და არც არაფერს ვერ გავაძეოთ. მაგრამ ერთ მუშაობის დღეს აქვს ისეთი რამდენიმე დღე და დროტობის მოვლითა ჩვენი ტელეფონი წყვეტს მუშაობას და დროტობის მოვლითა ჩვენი ტელეფონი წყვეტს მუშაობას და დროტობის მოვლითა ჩვენი ტელეფონი წყვეტს მუშაობას...

დროტობის მოვლითა ჩვენი ტელეფონი წყვეტს მუშაობას და დროტობის მოვლითა ჩვენი ტელეფონი წყვეტს მუშაობას... მანამაღვრამდე არც არაფერს ვერ გავაძეოთ და არც არაფერს ვერ გავაძეოთ...

აქვე ვაჩვენებ ნათქვამს, როგორც ჩანს, შედეგად ბევრი გვესმის მუშაობის, ვაჩვენებ ნათქვამს, როგორც ჩანს, შედეგად ბევრი გვესმის მუშაობის, ვაჩვენებ ნათქვამს, როგორც ჩანს, შედეგად ბევრი გვესმის მუშაობის...

აქვე ვაჩვენებ ნათქვამს, როგორც ჩანს, შედეგად ბევრი გვესმის მუშაობის, ვაჩვენებ ნათქვამს, როგორც ჩანს, შედეგად ბევრი გვესმის მუშაობის...

მეტი რადიო უფრო მეტი კავშირი

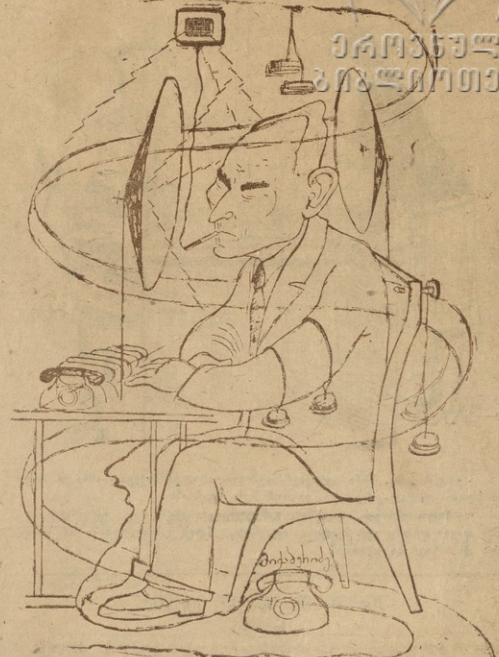
დღეს... ჩვენთვის განკუთვნილია უფრო მეტი რადიო... ჩვენთვის განკუთვნილია უფრო მეტი რადიო... ჩვენთვის განკუთვნილია უფრო მეტი რადიო...

გამომგზავნილი აქამდე:

1. დარბაზიდან ანუ...
2. ახალი გარდაცვალება...
3. ვისთვის ცოლი გარდაცვალებული...
4. გარდაცვალებული...
5. თანამშრომელის...
6. ასაკით...

მიღებული აქამდე:

1. სარეაქციო...
2. ქათამი გარდაცვალებული...
3. ვისთვის ცოლი გარდაცვალებული...
4. გარდაცვალებული...
5. თანამშრომელის...
6. ასაკით...

ჩადიოს ხელმძღვანელობის ადგილით იტყვის ენაო, დიდიანად მუშაობის რუკაობის ვაქცით სტვენაო, უაზრო, გუნდის და ირგვინება წილი უყრასინებაო, ცნობებს თუ ედი, ბრძანებებს, რა დავაობებს შერეაო! ეთერში ნათქვამს სიტყვებზე ვიზობი არ მუშაობდეს წყენაო...

7. ქეთი ფრთხილად იყავი, ბუნებრივი არ არცხვი.
8. მითუ ასაკით წვიცი, ჩამიდი ჩემი ვიფი.
9. ცოლის შერთვის მეც არ არილი ციხივით.
10. ღნა ვაჩვენე და ჩამობრძანე ციხილი.
7. ქეთი თბილად იყავი ახორცი არ გაიცილი.
8. მითუ ასაკით ხელედი გავიცი ჩამიდი ჩამიდი.
9. ცოლის შერთვის მეც არ არილი ციხივით.
10. ღნა ვაჩვენე და ჩამობრძანე ციხილი.

და სხვა და სხვა და სხვა... მითუ ასაკით წვიცი, ჩამიდი ჩემი ვიფი... მითუ ასაკით წვიცი, ჩამიდი ჩემი ვიფი...

1. მომხმენებელი—ამხანაგებო, მთელი წელია ვათბირობთ და ვმსჯელობთ, მაგრამ შენობის ჭერი არ შეკეთდა... სასლთმმართველი (ფანჯრიდან) — თავს უშველეთ: ჭერი ინგრევა! მომხმენებელი—არავითარი პანიკა, მოგიწოდებთ სიმშვიდისაკენ... ჩვენ განვგრძობთ სხდომას...

2. სურათი ნათელია. ჭერი ჩამოინგრა. მომხმენებლის ხმა ნანგრავებიდან:— ამხანაგებო, ჭერს ჩამოინგრეულად, ხოლო სხდომას დახურულად ვაცხადებ. შემდეგი სხდომის ადგილი ცალკე იქნება გამოცხადებული... (აპლოდისმენტები არ მოხერხდა).

1. ჯოჯოხეთის ერთი მუგუსხალი კეპთა და ისიც შეშის საწყობის კამკემ მოიპარაო.
2. მარტი რომ წინ გედოს „თბილ-სათბობს“ კიდევ ნუ აქებო.
3. სულიგანს სრდილობას ასწავლიდნენ, „გამიშვიო, სტუდენტი ვარო“.
4. ურემი რომ გადაბრუნდება, სავსაო სექციის თავჯდომარე მაშინაც არ გამოჩნდებაო.
5. ვირი მოგებაზე წავიდა და — ჰიტლერივით დაუძარტაო.

ახალი გამოსაწები

1. ღულუნებს, მტრები არ არის, მუნჯი ხმას არ სცემს არავის. (ტელეფონი)
2. აქედანა კავიქეცი, მინდვრის თავში წავიქეცი. იქ რომ მერქვა „კიკოლაო“, მინ მივედი „ნიკოლოო“. (ღებუბა)
3. კარედ ჭრელი ქობაო, მიცნით სხვა ოხრობაო. (სარეწაო საბჭოს წარმომადგენელი)
4. მოგლიჯინობს სედრაკაო, ვინც შემოხვდა—ეტაკაო. (მოყერი)

ხმაჩაჰარნილი ჩალიო

ჰე, ნიანგო, შეისმინე ეს ვედრება ცხარე, მწველი: ჩემს რადიოს ხმა ჩაუწყდა არის თითქმის სრული წელი. „კავშირიდან“ მოსარჩენად გამოვზავნილს დღესაც ველი. ველი, მაგრამ იგვიანებს ვით „საწრაფო დახმარება“, სრულ სიმართლეს მოგახსენებ, ჩემი თავის გახარებაში. მათზე თხოვნა ისე გასკრის, ვით მგლის თავზე სახარება. მე შენს იქით გზა არა მაქვს, დავისახე მფარველ მსხნელად, დამეხმარე ურჩ რადიოს ამოფულგათ ენა ხელად და როგორც ბავშვს ლაპარაკი შევასწავლოთ ნელა-ნელა.

ზოგჯერ საგვარდიანო

კაცი ფიცხელ საქმისთვის ტელეფონთან მივიდა, — ქალმა აღარ აღირსა პასუხი ყურმილიდან. კაცი ჩქარობს, ურევავს, მის გულს ბოლომდე აქეზებს, ცენტრსადგურის ქალი კი პუდრს იგლეხავს სახეზე. რა ქნას კაცმა?... კვლავ რევავს, ქალი ფეჭობს მოდაზე... კაცი ღელავს, ქალი კი — ხალს იყეთვარს ლოყაზე. ლამის სასოწარკვეთილს პირი უქნას დანაშა, ქალი კი-კვლავ კვლავს, — თმები დუხით დანაშა. ბოლოს კაცის ღრიალზე ქალმა თვალი დანაშა, უთხრა:— „ვინ იანერი ხარ? ვაი შენ და ჯანაშა!“

5. კილ-ნია

ჭაგნელი ბზიკი

შეკრიბა მიმ

საკვამლე მილი, ბოლი და აჩაყი

საკვამლე მილი და ბოლი მესმის, მაგრამ არაყი რალა შუაშიაო, იკითხავს მკითხველი. ეხლავე მოგახსენებთ. სულ ტყუილი ყოფილა ანდაზა:—თუ ღმერთი გწყალობს, ეშმაკი ვერას დაგაკლებსო. ღმერთმა იმდენი სიკეთე მიყო, რომ შეშა ვიშოენი არ გჯერათ? მაგრამ ეშმაკმა საკვამლე მილში აგური ჩაგდო და ცეცხლი ველარ დაუანთეთ. უცბათ ისევ კეთილმან სძლია ბორცსა და ყურში ვილაკამ ჩამჭურჩულა: — მიმართეთ თბილისის ლუმელ-საკვამლე მილების აღმშენებლობის ტრესტს. მართლაც მაშინვე დავრეკე 3-57-27. — გოგებაშვილის 18-დან გელაპარაკებით, საკვამლე მილში აგური ჩავარდა და თქვენი დახმარება გვესაჭიროებდა. — აგური კი არა თქვენ რომ ჩავარდეთ შიგ, მაინც ვერაფერს გიშველით, ოსტატები არა გყავს, დარეკეთ ორი კვირის შემდეგ. — იყო პასუხი. — ამხ. დირექტორო! ორი კვირის შემდეგ შეიძლება ზამთარიც გათავდეს. მანამდე ამ სიცივეში ვიჯდეთ? — როგორ? შეშა გაქვს თუ? ე, კაცო მასწავლე სად იშოენი, იცით რა გითხრათ ამხანაგო, გამოიარეთ დღის ბოლოს ჩემთან, ოსტატები ავად არიან, არა ავთ კი არა, სიახლოვეს არ მეკარებიან. ახლა განხურებული მუშაობა აქვთ, კერძოდ მუშაობენ... ხომ იცით... მაგრამ თქვენ რაღაცას მოგიხერხებთ, — მიიხრა დირექტორმა და ყურმილი დაკიდა. — სალამოხანს მივედი დანიშნულ ადგილას, დირექტორი არ დამიხვდა. გაშანშალელებული განცხადებით კანცელარიის კარი შევალე. სიტყვა არ მქონდა ნათქვამი, რომ თანამშრომელმა ქალმა სეტყვა-სავით დამაყარა: — ტყუილად გარჯილხართ, ოსტატები არა გყავს, ავად არიან, სულ ერთია ვერ მოვლენ, ეგ განცხადება რომ დახიოთ სჯობსა. მეტი რა გზა იყო, განცხადება დაეხიე, წამოსვლა დავაპირე, რომ ამავე ქალმა კარებში შემაჩერა: — მე შემიძლია ხვალისათვის გამოვიგზავნოთ ოსტატები, მხოლოდ

ფული ცოტა ბლომად დამხადეთ, რა თქმა უნდა, სახლში არაყიც გექნებათ, ოჯახის კაცი ჩანხართ და ეჭვი არ არის, სახლში აღბად სადილსაც აკეთებთ. რას იზაოთ... ისე არ მოვლენ. — კეთილი, — ვუთხარი უკვე გამორკვეულმა და სახლისაკენ გამოვიყიე. მართლაც მეორე დღით, ზუსტად 10 საათზე მოვიდნენ ბუხრის მილის მშენებლები. საკვამლე მილი ვაჩვენე. ერთმანეთს გადახედეს, მეც გადმოხედეს და მომახსენეს:—400 მანეთი ეღირებაო. მეტი რა გზა იყო, დავთანხმდი. — აბა, სანამ მუშაობას შევუდგებოდეთ, ცოტა გასახურებელია საჭირო! — რა გასახურებელი, ნახშირი? — რის ნახშირი, ვერ მიხვდი, არაყს ვთხოვენ! — მითხრა ცოლმა და არაყი გამოიტანა. გულკეთილი ხალხი აღმოჩნდნენ. ისე მალე დამიხეგობრდნენ და ისე მალე შევუყვარდი, რომ ქათამიც კი არ დამიტოვეს უღლებრძელებელი. შევუდექით მუშაობას. ქვარტლი მე მაზიდვინეს, ტალახი მე მაზელინეს და 15 წუთის განმავლობაში ბუხრის მილის მაგიერ ჯიბეები კობტად გამიწმინდეს, წასვლისას დარჩენილი არაყით ყოვლად წმინდა შესვეს და ყოვლად უწმინდურად და გამურული დამტოვეს. დავანთე ცეცხლი, შენც არ მომიკვდე — კვამლი არ გადის, დადგა ოთახში ბოლი, გამოვიქეცი, მინდა დავეწიო, მაგრამ ისინი უკვე აღარ ჩანდნენ. გამურული და ხელეშლა-კაპიწებული ვდგევარ ქუჩაში, ვილაკ ქალი მომიახლოვდა და მუშაობა: — როგორც იქნა შეშველა, რამდენი ხანია გეძებთ, რა ილბალზე გამოვედი, თუ კაცი ხართ წამომყვებით, ორი წელია ბუხრის მილი არ გამიწმინდია, არაყსაც დავალევირებთ. ვერასგზით ვერ დავარწმუნე, რომ მე ბუხრის მშენებელი არ ვიყავი, თუმცა შეხედულებას მე უფრო ვგავდი ბუხრის მშენებელს, ვიდრე ისინი ბუხრის მილი რომ გაუწმინდავი დამიტოვეს, ჯიბე — ვაწმინდილი, ოთახში — ბოლი და არაყის ბოთლი ცარიელი.

ყველა ციხე-სიმაგრე სატრაბანოდ წაგები.
 უირა-უირა წავიდა, გაუნდათ წანაგები,
 ველარ აკოწიწებენ, თავს ენგრევთ თაღები
 და ხანძრიან ხომალდში წრიალებენ თავგები!

სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიზაშვილი, კ. კალაძე, შ. ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკიი ჟურნალი „ნიანგი“ რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 8-10-49

ბელმოწერილია დასაბუქლათ 1948 წ. 26/1. სახ. ლ. პ. ბერიას პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“ ლენინის ქ. № 28. გამოც. № 2. შტაბ. № 26, უფ. № 01704.